

ideens forkjempere uten betenkning snikskyttens domstol.

Det synes så selvfølgelig at vedkommende ble skutt fordi han var angiver. Det faller ingen inn at slutningsrekken kan være omvendt: Man går ut fra at han var angiver fordi han ble skutt.

Det er ikke tilfeldig at så mange av de snikskutte er politimenn. Men er en politimann angiver? Det er hans arbeide og plikt å slå ned på illegal virksomhet, som dette har vært politiets arbeide og plikt til alle tider og under alle regimer. Særlig pliktoppfyllende politimenn er selvsagt farlige for den som arbeider illegalt. Og d e t t e er grunnen til at man skyter ham ned. Det er Chicagos enkle logikk. Men g a n g s t e r e n driver ikke den lumpne nedrakking av politimannens eftermæle for å rettfærdiggjøre drapet i publikums øine.

La oss stille følgende problem: H v e m er "angiver", når det kommer til stykket - den politimann som etter ordre og i stillings medfør foretar etterforskning angående handlinger som no engang er illegale etter folkerett og norsk rett - eller den tilsynelatende så uangripelige borger som uten engang å etterforske det aller ringeste s l a r v e r d e n l i v s f a r l i g e a n g i v e r b e s k y l d n i n g e n u t eller bringer den videre, vel vitende om alt det hat og al den forakt, ja kanskje endog det snikmord han dermed utleverer vedkommende til? Er angiveri plutselig blitt moralsk i og med at man driver det selv?

Jeg er ikke NS-medlem. Det har sine grunner. Men jeg er såvisst ingen Jøssing. Og jeg har mange av mine beste venner i partiet. Jeg har adskillig personalkunnskap der, og jeg vet hvor billig den er den gjengse forestilling om at partiet består av "forredere" og "angivere" i disse ords ødøse forstand. Det er fristende å spørre den gode borger eller borgerinne i Oslo: Var den eller den eller endog den av de snikskutte virkelig moralsk mindre værd enn De selv - hvis dette skulle bedømmes nøkternt? Hvordan kan De være sikker og det på forhånd? Hvor meget v e t De om den drepte i det hele tatt, De som har nektet å omgås ham, snakke med ham eller overhodet å kjenne ham? Har den tanke aldri streift Dem at motstandere kan være ærlige folk? - selvom De ikke skjønner alle ting så godt som De gjør det?

Man kan kanskje ikke forlange for meget logikk under en krigs-psykose. Men et minimum av redelighet hadde neppe vært av veien på den front som angivelig fører menneskehetens korstog mot barbariet. Det er betenkelig at heimekrigen føres med så meget gift. Det ville være synd om det skulle lykkes visse overpatriotiske kretser å befri det norske folk for al den "styggedom" efter prinsippet med patienten som døde - men feberer ham forlot.

Og når dere har seiret - som dere tror før jul - og de be-seirede skal straffes, glem da ikke at "angiveri" er sjofelt.

(Sign.) Albert Wiesener.

Artikkel i "Ragnarok" oktober 1944.

ideens forkjempere uten betenkning snikskyttens domstol.

Det synes så selvfølgelig at vedkommende ble skutt fordi han var angiver. Det faller ingen inn at slutningsrekken kan være omvendt: Man går ut fra at han var angiver fordi han ble skutt.

Det er ikke tilfeldig at så mange av de snikskutte er politimenn. Men er en politimann angiver? Det er hans arbeide og plikt å slå ned på illegal virksomhet, som dette har vært politiets arbeide og plikt til alle tider og under alle regimer. Særlig pliktoppfyllende politimenn er selvsagt farlige for den som arbeider illegalt. Og d e t t e er grunnen til at man skyter ham ned. Det er Chicagos enkle logikk. Men g a n g s t e r e n driver ikke den lumpne nedrakking av politimannens eftermæle for å rettfærdiggjøre drapet i publikums øine.

La oss stille følgende problem: H v e m er "angiver", når det kommer til stykket - den politimann som etter ordre og i stillings medfør foretar etterforskning angående handlinger som no e gang er illegale etter folkerett og norsk rett - eller den tilsynelatende så uangripelige borger som uten engang å etterforske det aller ringeste s l a r v e r d e n l i v s f a r l i g e a n g i v e r b e s k y l d n i n g e n u t eller bringer den videre, vel vitende om alt det hat og al den forakt, ja kanskje endog det s m . mord han dermed utleverer vedkommende til? Er angiveri plutselig blitt moralsk i og med at man driver det selv?

Jeg er ikke NS-medlem. Det har sine grunner. Men jeg er såvisst ingen Jøssing. Og jeg har mange av mine beste venner i partiet. Jeg har adskillig personalkunnskap der, og jeg vet hvor billig den er den gjengse forestilling om at partiet består av "forrædere" og "angivere" i disse ords odiøse forstand. Det er fristende å spørre den gode borger eller borgerinne i Oslo: Var den eller den eller endog den av de snikskutte virkelig moralsk mindre værd enn De selv - hvis dette skulle bedømmes nøkternt? Hvordan kan De være sikker og det på forhånd? Hvor meget v e t De om den drepte i det hele tatt, De som har nektet å omgås ham, snakke med ham eller overhodet å kjenne ham? Har den tanke aldrig streifet Dem at motstandere kan være ærlige folk? - selvom De ikke skjønner alle ting så godt som De gjør det?

Man kan kanskje i ke forlange for meget logikk under en krigs-psykose. Men et minimum av redelighet hadde neppe vært av veien på den front som angivelig fører menneskehetens korstog mot barbariet. Det er betenkelig at heimekrigen føres med så meget gift. Det ville være synd om det skulle lykkes visse overpatriotiske kretser å befri det norske folk for al den "styggedom" efter prinsippet med patienten som døde - men feberen ham forlot.

Og når dere har seiret - som dere tror før jul - og de be-seirede skal straffes, glem da ikke at "angiveri" er sjofelt.

(Sign.) Albert Wiesener.

Artikkel i "Sagnarok" oktober 1944.